

Befejezés

Delhire is lecsapott a monszun. Órúlden vijjog a szél, hatalmasakat villámlik, mély hördülésekkel dörög, ömlik az eső. Nem tart sokáig az egész, fél óra múlva már beragyog a bambuszróló résein a lenyugvó nap fénye. Az Anoop tetőteraszán ülök. A New Delhi Railway Station felől idehallik a vonatok füttye. Már nem nekem füttyülnek – gondolom enyhe mélabúval. Csuda vigye el, nem tudom kiismerni magamat. Egyik felem már ülne a repülön, a másik húsz körömmel kapaszkodna a delhi földbe. Nagyon nehéz elmenni. Mögöttem van másfél hónap, rengeteg utazás, sok bosszúság, sok öröm. Nagyon kedves emberek, fantasztikus tájak, városok; a régen látottak viszontlátása, az újak izgalma. S most egyszerre – sutty – kiesek ebből a forgatagos kavalkádból. Ugyanaz a Nap fog rám sütni, mégis máshogy; ugyanaz a szél fúj majd, mégis más az íze, illata.

Az utolsó napok kevéske pénzzel. Radnóti Aliz kedves meghívása ellenére sem megyek ki a Magyar Központba. Gyalogolni nincsen kedvem, még mindig érzem lábaimban a keserves himalájai csúszást-mászást, riksára meg nincs pénzem. Enni vegát eszem, az olcsó, meg mézes teát iszom, az is laktat valamelyest. A hotelszámlámat is, a repülőtéri taxi-előrendelést is kifizettem, alig csörög néhány rupi a zsebemben. Nem baj. Amiért jöttem, teljesítettem. Ugyan nem vagyok Kőrösi-kutató, mégis, majdnem végigjártam az útját. Sokkal, nagyon sokkal többet tudok róla, mint előtte, mégis nagyon keveset. Dr. Bethlenfalvy Géza és dr. Kubassek János, ők igen! Amit ők nem tudnak a Kőrösi életútról, azt nem is érdemes tudni. De ilyen aligha létezik.

Késő este van, csatangolok a lassan kiürülő Main Bazarban Poggyászom az Anoop portáján, akár jöhet is a taxi. Nem is várat magára. Berámolok a csomagtartóba, indulás. A repülőtér várójának ajtajából visszatekintek a városra. Távoli, sejtelmes visszfény az ég alján.

Istenek, mikor térek vissza? Namaszté, India Dévi, Namaszté India Anyám.